

...Απόφαση **27 / 2015** (ΣΤ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

ΑΡΙΘΜΟΣ 27/2015

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΤ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Γεώργιο Γεωργέλλη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Μαρία Βασιλάκη-Εισηγήτρια, Χρυσούλα Παρασκευά, Μαρία Γαλάνη-Λεοναρδοπούλου και Αρτεμισία Παναγιώτου, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 11 Νοεμβρίου 2014, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Χαράλαμπου Βουρλιώτη (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου) και του Γραμματέως Χαράλαμπου Αθανασίου, για να δικάσει την αίτηση των αναιρεσιδόντων - κατηγορουμένων: 1) Θ. Π. του Π. και 2) Π. Π. του Κ., κατοίκων ..., που εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Κωνσταντίνο Παπατσίκη, περί αναίρεσεως της 167/2014 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Ναυπλίου και με πολιτικώς ενάγοντα τον Μ. Π. του Κ., κάτοικο ..., που εμφανίστηκε χωρίς πληρεξούσιο δικηγόρο. Το Τριμελές Εφετείο Ναυπλίου, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και οι αναιρεσιδόντες - κατηγορούμενοι ζητούν την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην υπ' αριθμ. πρωτ. 2616/15-4-2014 αίτησή τους, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 446/2014.

Αφού άκουσε Τον πληρεξούσιο δικηγόρο των αναιρεσιδόντων, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, που πρότεινε να απορριφθεί η προκείμενη αίτηση αναίρεσης,

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Επειδή, κατ' άρθρο 57 παρ. 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, "αν κάποιος έχει καταδικασθεί αμετάκλητα ή αθωωθεί ή έχει πάψει ποινική δίωξη εναντίον του, δεν μπορεί να ασκηθεί και πάλι εις βάρος του δίωξη για την ίδια πράξη, ακόμη και αν δοθεί σ' αυτή διάφορος χαρακτηρισμός" και παρ. 3 "Αν παρά την πιο πάνω απαγόρευση ασκηθεί ποινική δίωξη, κηρύσσεται απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου". Από την διάταξη αυτή προκύπτει ότι για την ύπαρξη δεδικασμένου, που ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. ΣΤ' του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας λόγο αναίρεσεως, πρέπει να συντρέχουν: α) αμετάκλητη απόφαση (ή βούλευμα) που αποφαίνεται για τη βασιμότητα ή μη της κατηγορίας ή παύει οριστικά την ποινική δίωξη για μια αξιόποινη πράξη β) ταυτότητα προσώπου ήτοι του κατηγορουμένου, που δικάσθηκε με την απόφαση που στηρίζει το δεδικασμένο και γ) ταυτότητα πράξεως ως ιστορικού γεγονότος στο σύνολο του, που

περιλαμβάνει όχι μόνο την ενέργεια ή παράλειψη του δράστη, αλλά και το αξιόποιο αποτέλεσμα που προκλήθηκε από αυτή.

Η "πράξη" κατά το άρθρο 57 νοείται υπό την έννοια της υλικής ή φυσικής πράξεως του καθημερινού βίου, με οποιονδήποτε νομικό χαρακτηρισμό και αν κρίθηκε κατ' ουσία, έστω και αν αυτός επιτρεπτά μεταβλήθηκε. Και τούτο διότι και υπό διαφορετικό νομικό χαρακτηρισμό πρόκειται για την ίδια πράξη, αφού απαιτείται το αυτό γεγονός και όχι το αυτό έγκλημα. Για την ταυτότητα πράξεως απαιτείται ταυτότητα τόπου και χρόνου, ενώ ο χρόνος δεν επηρεάζει την ταυτότητα της πράξεως μόνον όταν είναι αποδεδειγμένο ότι αυτή άπαξ τελέσθηκε (ΑΠ114/2010). Στην προκειμένη περίπτωση οι αναιρεσιόντες με τον πρώτο από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. ΣΤ' του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας λόγο αναιρέσεως προβάλλουν ότι το Τριμελές Εφετείο Ναυπλίου παραβίασε το δεδικασμένο, που προκύπτει από την 2149/2011 αμετάκλητη απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Τριπόλεως με την οποία κηρύχθηκαν αθώοι για την ίδια πράξη της ψευδορκίας και της ηθικής αυτουργίας. Όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη 167/2014 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Πλημμελημάτων Ναυπλίου που δίκασε κατ' έφεση, οι κατηγορούμενοι - αναιρεσιόντες καταδικάσθηκαν μ' αυτήν, σε ποινή φυλάκισης ενός (1) έτους έκαστος για το αδίκημα της ψευδορκίας ο πρώτος και της ηθικής αυτουργίας στην ψευδορκία ο δεύτερος η οποία ανεστάλει επί τριετία για αμφοτέρους. Ειδικότερα, ως προς την πράξη της ψευδορκίας και της ηθικής αυτουργίας κηρύχθηκαν ένοχος ο πρώτος του ότι: Α) Ο πρώτος κατηγορούμενος Θ. Π. ενώ εξεταζόταν ενόρκως ως μάρτυρας ενώπιον αρχής αρμοδίας να ενεργεί ένορκη εξέταση κατέθεσε εν γνώσει του ψευδή γεγονότα αποκρύπτοντας τα αληθή και συγκεκριμένα, στον ανωτέρω τόπο και χρόνο κατά την κατάθεσή του ως μάρτυρας ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Τρίπολης κατά την εκδίκαση υποθέσεως με κατηγορούμενο, για την πράξη της πλαστογραφίας με χρήση, τον δεύτερο κατηγορούμενο Π. Π., κατέθεσε ενόρκως και εν γνώσει του ψευδώς μεταξύ άλλων ότι: "...Τη βρήκαν (διαθήκη) μέσα στα παλιά συμβόλαια τυλιγμένη... Από το 2000 είχα βρει τη διαθήκη...", ενώ γνώριζε πολύ καλά ότι όσα ανέφερε στην ως άνω κατάθεση του ήταν ψευδή, καθώς η αλήθεια είναι ότι δεν υπήρχε διαθήκη.

Β) Ο δεύτερος κατηγορούμενος Π. Π., με πρόθεση προκάλεσε σε άλλον την απόφαση να εκτελέσει την άδικη πράξη που διέπραξε και συγκεκριμένα, στον ανωτέρω τόπο και χρόνο, με φορτικότητα, πειθώ και παραινήσεις, προκάλεσε στον πρώτο κατηγορούμενο Θ. Π. την απόφαση να εκτελέσει, την άδικη πράξη της ψευδορκίας μάρτυρα, όπως αυτή περιγράφεται ανωτέρω υπό το στοιχείο (Α) του-παρόντος.

Περαιτέρω, από την παραδεκτή επισκόπηση των εγγράφων της δικογραφίας, για να κριθεί το βάσιμο ή μη του άνω λόγου της αναιρέσεως, προκύπτει ότι με την 2149/2011 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Τριπόλεως, οι κατηγορούμενοι κηρύχθηκαν αθώοι του ότι Α) Ο κατηγορούμενος: Θ. Π. Π. Με πρόθεση διέπραξε το έγκλημα της ψευδορκίας μάρτυρα καθόσον εξεταζόμενος ενόρκως ενώπιον αρχής αρμοδίας να ενεργεί ένορκη εξέταση κατέθεσε εν γνώσει του ψέματα. Ειδικότερα στις 20 Φεβρουαρίου 2004 εξεταζόμενος ενόρκως ως μάρτυρας ενώπιον

του συνεδριάζοντος Μονομελούς Πρωτοδικείου Τριπόλεως, για υπόθεση που αφορούσε αγωγή διανομής των νυν εγκαλούντων Μ. Π. και Γ. Π.-Π. κατά του Π. Π., κατέθεσε ψευδώς ότι " το σπίτι το ανέλαβε ο πατέρας μου σαν μεγαλύτερος με την μητέρα μου η οποία είχε μικρά παιδιά. Λεφτά έβαζε μόνο ο πατέρας μου που ήταν μεγαλύτερος...Εγώ ξέρω ότι ο πατέρας μου κάθε καλοκαίρι επισκεύαζε από κάτι, άλλαξε η σκεπή, έριξε τσιμέντα, έφτιαξε μάνδρες κλπ ... Υπήρχε σκεπή στο σπίτι αυτό παλιά και ξαναεπισκευάστηκε το 1985 από τον πατέρα μου μόνο. Κάθε καλοκαίρι ο πατέρας μου δούλευε και επισκεύαζε το σπίτι αυτό. Το νερό είναι στο όνομα του πατέρα μου από το 1965 ... τους λογαριασμούς (ΔΕΗ) ο πατέρας μου τους πλήρωνε και τους πληρώνει και σε κανέναν δεν απαγόρευσε να μπει μέσα ... Βρήκε ένα χαρτάκι διπλωμένο με ένα πανί μέσα σε κάτι χαρτιά παλιά και τότε είδε ότι αυτό ήταν μια διαθήκη του παππού, ήμουν και εγώ μπροστά τότε που το βρήκε αυτό ο πατέρας μου, με την οποία φαίνεται ότι ο πατέρας μου είναι κληρονόμος του σπιτιού αυτού ... Την βρήκαμε το Σεπτέμβριο του 2000 την διαθήκη αυτή σε κάτι παλιά συμβόλαια που είχε ο πατέρας μου και μέσα εκεί και το χαρτί αυτό ήταν τυλιγμένο σε ένα πανί", αν και γνώριζε ότι τα πιο πάνω που ένορκα κατέθεσε ήταν αναληθή ενώ η αλήθεια, την οποία γνώριζε, ήταν ότι η επισκευή του σπιτιού εγένετο με δαπάνες όλων των συγγενών και ιδία του αδελφού τους Ι., που διαμένει στον ..., ότι ουδέποτε μόνος του ο δεύτερος κατηγορούμενος Π. Π. ξαναεπισκεύασε την στέγη, ότι το 1965 δεν υπήρχαν μετρητές νερού, αλλά αυτοί τοποθετήθηκαν στο χωριό το 1987, τους λογαριασμούς της ΔΕΗ πλήρωνε και ο εγκαλόν Μ. Π. και ότι άλλη διαθήκη δεν υπήρξε ποτέ, εκτός της υπ' αριθμ. .../1948 δημόσιας διαθήκης του Συμβολαιογράφου Δημητσάνας, Όμως, όπως προκύπτει από την αντιπαραβολή των διατακτικών των δύο αποφάσεων σε συνδυασμό και με το σκεπτικό αυτών, δεν υπάρχει ταυτότητα πράξεως στις δύο περιπτώσεις, κατά τον χρόνο και τον τόπο τελέσεως αυτής, αφού η προσβαλλομένη απόφαση αφορά πράξη ψευδορκίας και ηθικής αυτουργίας σ' αυτήν τελεσθείσα στις 29-6-2006, κατά την ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Τριπόλεως ένορκη εξέταση του πρώτου κατόπιν πρόκλησης της απόφασης του από τον δεύτερο εξ αυτών, στη δίκη με κατηγορούμενο τον τελευταίο για την πράξη της πλαστογραφίας μετά χρήση. Ενώ οι πράξεις της ψευδορκίας και της ηθικής αυτουργίας για την οποία κηρύχθηκαν αθώοι φέρεται ότι έχουν τελεσθεί την 20-2-2004 κατά την ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Τριπόλεως συζήτηση της αγωγής διανομής των Μ. και Γ. Π. κατά του δεύτερου των αναιρεσιόντων Π. Π., η οποία δεν δημιουργεί δεδικασμένο που να εμποδίζει την καταδίκη των ιδίων ως άνω προσώπων για την ίδια πράξη, όπως ακριβώς στην παρούσα υπόθεση διότι πρόκειται για διαφορετικές και αυτοτελώς τιμωρούμενες αξιόποινες πράξεις. Ελλείπει λοιπόν το βασικό στοιχείο της ταυτότητας της πράξεως (κατά τον χρόνο και τον τόπο) στις δύο περιπτώσεις επί των οποίων έκριναν οι ανωτέρω δύο αποφάσεις, με αποτέλεσμα, όπως λέχθηκε ανωτέρω, να μη συντρέχει περίπτωση υπάρξεως δεδικασμένου, εκ του άρθρου 57 ΚΠΔ.

Κατ' ακολουθίαν, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως της κρινομένης αιτήσεως, περί υπάρξεως δεδικασμένου είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

Περαιτέρω κατ' άρθρο 224 παρ.1 ΠΚ "Όποιος ως διάδικος σε πολιτική δίκη δίνει εν γνώσει του ψευδή όρκο τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους" (όπως αντικατεστάθη με το άρθρο 1 παρ. 1 Ν.3327/2005) και παρ. 2 "Με την ίδια ποινή τιμωρείται όποιος, ενώ εξετάζεται ενόρκως ως μάρτυρας ενώπιον αρχής αρμόδιας να ενεργεί ένορκη εξέταση ή αναφέρεται στον όρκο που έχει δώσει, καταθέτει εν γνώσει του ψέματα ή αρνείται ή αποκρύπτει την αλήθεια "Ούτω για την κατ' άρθρο 224 παρ. 2 Π.Κ. στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της ψευδορκίας απαιτείται: α)ο μάρτυρας να καταθέσει ενώπιον αρχής, η οποία είναι αρμόδια για την εξέτασή του, β)τα πραγματικά περιστατικά που κατέθεσε να είναι ψευδή και γ)να υφίσταται άμεσος δόλος, ο οποίος συνίσταται στη γνώση αυτού ότι τα όσα κατέθεσε είναι ψευδή ή ότι έχει γνώση των αληθινών, αλλά σκοπίμως τα αποκρύπτει ή αρνείται να τα καταθέσει. Η ένορκη κατάθεση του δράστη πρέπει να αναφέρεται σε γεγονότα αντικειμενικώς ανακριβή και όχι σε κρίσεις γνώμες ή πεποιθήσεις, εκτός αν αυτές είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένες με τα γεγονότα που κατέθεσε. Η αρμοδιότητα της αρχής, ενώπιον της οποίας δίνεται η κατάθεση αποτελεί συστατικό όρο του εγκλήματος της ψευδορκίας μάρτυρος, θεωρείται δε και ως αρμόδια αρχή, εκείνη ενώπιον της οποίας είναι δυνατόν, κατά διάταξη, νόμου να γίνει ένορκη κατάθεση, η οποία δύναται στη συνέχεια να ληφθεί υπόψη ως έγκυρο αποδεικτικό μέσο από Αρχή αρμόδια προς διάγνωση της διαφοράς. Εξάλλου ο Ειρηνοδίκης είναι αρμόδιος να λαμβάνει ένορκες καταθέσεις μαρτύρων, πρέπει όμως για να μπορούν αυτές να ληφθούν υπόψη ως νόμιμο αποδεικτικό μέσο, να έχει προηγηθεί, σύμφωνα με το άρθρο 270 παρ.2 ΚΠολΔ νόμιμη κλήτευση του αντιδίκου εκείνου που έχει την επιμέλεια της καταθέσεως, διαφορετικά δεν αποτελούν νόμιμο αποδεικτικό μέσο και δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί το έγκλημα της ψευδορκίας μάρτυρα για όσα περιέχονται σ' αυτές, (εκτός εάν πρόκειται να χρησιμοποιηθούν σε διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων). Εξάλλου, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ.3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠοινΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία η έλλειψη της οποίας ιδρύει, τον από το άρθρου 510 παρ.1 στοιχ.Δ' του ΚΠοινΔ λόγο αναιρέσεως, όταν αναφέρονται σ' αυτήν με σαφήνεια πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις, τα προκύψαντα από την αποδεικτική διαδικασία πραγματικά περιστατικά, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του Δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη. Η ύπαρξη του δόλου δεν είναι κατ' αρχήν αναγκαίο να αιτιολογείται ιδιαίτερως. Όταν, όμως, για το αξιόποino της πράξεως, απαιτούνται, εκτός από τα περιστατικά που απαρτίζουν την αντικειμενική της υπόσταση και ορισμένα πρόσθετα στοιχεία, όπως η γνώση ορισμένου περιστατικού, πράγμα που συμβαίνει και στο έγκλημα της ψευδορκίας μάρτυρος η αιτιολογία πρέπει να εκτείνεται και στη γνώση αυτή και στον πρόσθετο σκοπό, με παράθεση των περιστατικών που δικαιολογούν τόσο την γνώση, όσο και το σκοπό, διαφορετικά η απόφαση στερείται ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας. Υπάρχει, όμως, και στην περίπτωση αυτή η εν λόγω αιτιολογία, όταν, σύμφωνα με τις παραδοχές της αποφάσεως, ο σχετικός με το ψευδές

γεγονός ισχυρισμός του δράστη θεμελιώνεται σε προσωπική πεποίθηση ή αντίληψη του ίδιου ή σε δική του πράξη ή παράλειψη, οπότε είναι αυτονόητη η σχετική γνώση του χωρίς να απαιτείται παράθεση άλλων, σχετικών με την γνώση, περιστατικών. Για την πληρότητα επομένως της αιτιολογίας της καταδικαστικής αποφάσεως για ψευδορκία μάρτυρα πρέπει, εκτός άλλων να αναφέρονται σ' αυτήν τα αληθινά γεγονότα, τα οποία γνώριζε ο μάρτυρας που εξετάσθηκε και αντί αυτών εν γνώσει του κατέθεσε τα ψευδή, δηλαδή να αναφέρονται ποια ήταν τα αληθινά γεγονότα κατ' αντιπαράθεση προς εκείνα που το δικαστήριο δέχθηκε ότι ήταν ψευδή και κήρυξε αντιστοίχως ένοχο ψευδορκίας τον κατηγορούμενο καθώς και τα πραγματικά περιστατικά με βάση τα οποία το δικαστήριο δέχθηκε ότι αυτός είχε γνώση ότι αυτά ήταν ψευδή. Διαφορετικά, η απόφαση στερείται της απαιτούμενης κατά τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και δημιουργείται ο εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ. (ΑΠ 221/2014, ΑΠ 132/2014, ΑΠ707/2013). Ως προς τα αποδεικτικά μέσα, αρκεί να αναφέρονται γενικώς και κατά το είδος τους, χωρίς να απαιτείται αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τι προκύπτει από το καθένα, ούτε η αξιολογική συσχέτιση μεταξύ τους, ή να προσδιορίζεται ποιο βάρυνε περισσότερο για το σχηματισμό της δικαστικής κρίσης, εκ του ότι δε εξαίρονται ορισμένα δεν σημαίνει ότι το Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη ούτε εκτίμησε τα άλλα. Απαιτείται μόνο να προκύπτει ότι το δικαστήριο έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε για το σχηματισμό της δικανικής του πεποίθησης όλα τα αποδεικτικά στοιχεία και όχι μερικά μόνο απ' αυτά κατ' επιλογή, όπως αυτό επιβάλλεται από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 177 παρ. 1 και 178 ΚΠΔ (Ολ ΑΠ 1/2005 ΑΠ 583/2014).

Τέλος κατά τη διάταξη του άρθρου 46 παρ. 1 εδ. α Π.Κ. με την ποινή του αυτουργού τιμωρείται όποιος με πρόθεση προκάλεσε σε άλλον την απόφαση να εκτελέσει την άδικη πράξη που διέπραξε. Εξ αυτών προκύπτει ότι για την ύπαρξη ηθικής αυτουργίας απαιτούνται: α) πρόκληση από τον ηθικό αυτουργό σε κάποιον άλλο της αποφάσεως να διαπράξει ορισμένη άδικη πράξη, η πρόκληση δε αυτή μπορεί να γίνει με οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο, όπως υπόσχεση ή χορήγηση αμοιβής, πειθώ ή φορτικότητα, απειλή κ.λ.π., β) διάπραξη από άλλον της πράξεως αυτής και γ) δόλος του ηθικού αυτουργού, δηλ. ηθελημένη πρόκληση της αποφάσεως για την διάπραξη από τον άλλον της αντικειμενικής υποστάσεως ορισμένου εγκλήματος με γνώση θέληση ή αποδοχή της συγκεκριμένης εγκληματικής πράξεως. Εξάλλου, στην περίπτωση της ηθικής αυτουργίας, για να έχει η καταδικαστική απόφαση την από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 Κ.Π.Δ, ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία πρέπει να αναφέρονται σ' αυτήν ο τρόπος και τα μέσα, με τα οποία ο ηθικός αυτουργός προκάλεσε στο φυσικό αυτουργό την απόφαση να εκτελέσει την άδικη πράξη που διέπραξε, καθώς και τα πραγματικά περιστατικά, από τα οποία το δικαστήριο συνήγαγε ότι ο ηθικός αυτουργός παρήγαγε στο φυσικό αυτουργό την απόφαση, να εκτελέσει την άδικη πράξη που διέπραξε.

Στην προκειμένη περίπτωση το Τριμελές Εφετείο Ναυπλίου που δίκασε κατ' έφεση με την προσβαλλομένη απόφασή του δέχθηκε ότι από τα αποδεικτικά μέσα τα οποία έλαβε υπόψη και

μνημονεύει κατά το είδος τους (ανωμοτί κατάθεση πολιτικού ενάγοντος, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, η ανάγνωση των πρακτικών της πρωτοβάθμιας δίκης και των εγγράφων που αναφέρονται στα πρακτικά), προέκυψαν κατά την αναιρετικά ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του τα ακόλουθα κατά πιστή αντιγραφή πραγματικά περιστατικά: Ο πατέρας του β' κατηγορούμενου άφησε το 1948 δημόσια διαθήκη, με την οποία άφηνε την περιουσία του, στη γυναίκα του και, μετά το θάνατό της στα παιδιά του. Την εν λόγω διαθήκη την αποδέχτηκε και ο β' κατηγορούμενος και τα αδέρφια του, Μ. και Γ.. Μετά το θάνατο της μητέρας τους, το 1990, προέκυψε το θέμα της διανομής της περιουσίας μεταξύ των αδελφών, και, λόγω διαφωνίας μεταξύ τους όσον αφορά την πατρική οικία, την οποία είχε επισκευάσει με χρήματά του ο β' κατ/νος επειδή ήταν έτοιμη να "πέσει", αυτοί αντάλλαξαν μεταξύ τους διάφορα εξώδικα, σ' ένα εκ των οποίων, ο β' κατ/νος δήλωνε ότι είναι στη διάθεσή τους, για συζήτηση του θέματος. Εν τέλει αυτοί προσέφυγαν στη Δικαιοσύνη, ασκώντας αγωγή διανομής. Κατά το στάδιο της συζήτησης της αγωγής διανομής στο Εφετείο Ναυπλίου, ο β' κατηγορούμενος με τις από 20-2-2004 προτάσεις του ανέφερε, για πρώτη φορά, ότι ψάχνοντας, το καλοκαίρι του 2002, σ' ένα μπαούλο, που είχε φέρει απ' το χωριό, το 1965, βρήκε την επίδικη διαθήκη του πατέρα τους, που άφηνε το σπίτι στο πατρικό σ' αυτόν ως προστάτη της οικογένειας και ότι αυτή τη διαθήκη του την παρέδωσε ο πατέρας τους στις 3-5-1950, ένα μήνα πριν πεθάνει, σ' ένα κομμάτι χαρτί, για να την φυλάξει μέχρι το θάνατο της μητέρας τους. Η εν λόγω διαθήκη προσβλήθηκε ως πλαστή και πράγματι, μετά τη διενέργεια γραφολογικής πραγματογνωμοσύνης, με την 407/09 απόφαση του Εφετείου Ναυπλίου κηρύχτηκε ανίσχυρη, ο β', δε, κατ/νος κηρύχτηκε και ένοχος πλαστογραφίας της ιδιόγραφης αυτής "διαθήκης" και καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης με την 637/29-6-06 απόφαση του Τρ. Πλ. Τρίπολης.

Ο α' κατ/νος, εξεταζόμενος ως μάρτυρας στο Τριμ. Πλημ. Τρίπολης στη δικάσιμο της 29-6-2006, για να υποστηρίξει τον πατέρα του, ως κατ/νο, κατέθεσε ότι "τη βρήκαν τη διαθήκη (εννοώντας του πατέρα του - β' κατ/νο) μέσα στα παλιά συμβόλαια τυλιγμένα ... από το 2000 είχα βρει τη διαθήκη" δηλ. είπε ότι τη βρήκε και αυτός τη διαθήκη μέσα στο μπαούλο, ενώ και σε άλλη, μάλιστα, δίκη (Μ.Πλ.Τριπ.) είχε αναφέρει επίσης ότι ήταν μπροστά όταν αυτή ανακαλύφθηκε και διάβασε, προφανώς, το περιεχόμενό της. Από τα παραπάνω αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά το Δικαστήριο πείθεται ότι ουδεμία ιδιόγραφη διαθήκη βρέθηκε απ' τους κατ/νους, και ότι η "ευρεθείσα" είναι μία πλαστή "διαθήκη", όπως έχει γίνει αμετάκλητα δεκτό απ' τα Δικαστήρια, και ότι ο β' κατ/νος, αναφέροντας αυτά περί ενώπιόν του εύρεσης της διαθήκης, κατέθεσε ψευδώς, αφού τέτοια διαθήκη δεν είχε ποτέ συνταχθεί απ' τον παππού του ώστε να την βρει στο μπαούλο. Κατόπιν των παραπάνω πρέπει αν κηρυχτούν ένοχοι οι κατ/νοι, ο α' της ψευδορκίας, ο β' λόγω ηθικής αυτουργίας στην πράξη του α' κατ/νου, σύμφωνα και με τα ειδικά στο διατακτικό πραγματικά περιστατικά.

Στη συνέχεια κήρυξε ένοχους τους κατηγορουμένους του ότι: Στην Τρίπολη Αρκαδίας, στις 29 Ιουνίου 2006, τέλεσαν τις παρακάτω αξιόποινες πράξεις, οι οποίες τιμωρούνται κατά το νόμο με

πρόσκαιρες στερητικές της ελευθερίας ποινές και συγκεκριμένα:

A) Ο πρώτος κατηγορούμενος Θ. Π., ενώ εξεταζόταν ενόρκως ως μάρτυρας ενώπιον αρχής αρμοδίας να ενεργεί ένορκη εξέταση κατέθεσε εν γνώσει του ψευδή γεγονότα αποκρύπτοντας τα αληθή και συγκεκριμένα, στον ανωτέρω τόπο και χρόνο κατά την κατάθεσή του ως μάρτυρας ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Τρίπολης κατά την εκδίκαση υποθέσεως με κατηγορούμενο, για την πράξη της πλαστογραφίας με χρήση, τον δεύτερο κατηγορούμενο Π. Π., κατέθεσε ενόρκως και εν γνώσει του ψευδώς μεταξύ άλλων ότι: "...Τη βρήκαν (διαθήκη) μέσα στα παλιά συμβόλαια τυλιγμένη... Από το 2000 είχα βρει τη διαθήκη...", ενώ γνώριζε πολύ καλά ότι όσα ανέφερε στην ως άνω κατάθεσή του ήταν ψευδή, καθώς η αλήθεια είναι ότι δεν υπήρχε διαθήκη.

B) Ο δεύτερος κατηγορούμενος Π. Π., με πρόθεση προκάλεσε σε άλλον την απόφαση να εκτελέσει την άδικη πράξη που διέπραξε και συγκεκριμένα, στον ανωτέρω τόπο και χρόνο, με φορτικότητα, πειθώ και παραινήσεις, προκάλεσε στον πρώτο κατηγορούμενο Θ. Π. την απόφαση να εκτελέσει, την άδικη πράξη της ψευδορκίας μάρτυρα, όπως αυτή περιγράφεται ανωτέρω υπό το στοιχείο (Α) του-παρόντος.

Με τις παραδοχές αυτές η προσβαλλομένη απόφαση διέλαβε την απαιτούμενη από τις αναφερόμενες διατάξεις του Συντάγματος και του ΚΠοινΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σ'αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του άνω εγκλήματος της ψευδορκίας μάρτυρα για το οποίο καταδικάσθηκε ο ως άνω αναιρεσείων, τις αποδείξεις από τις οποίες συνήγαγε τα περιστατικά αυτά και τους συλλογισμούς με βάση τους οποίους έκανε την υπαγωγή τους στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 14,16,17,18,26 παρ1α,27,46 παρ 1α,51,53,61,63,79,224 παρ2-1 και 227 παρ 1 του ΠΚ, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου με ελλιπή, δηλαδή, ή αντιφατική αιτιολογία. Ειδικότερα παρατίθενται όλα τα στοιχεία που απαρτίζουν την ποινική υπόσταση του ανωτέρω εγκλήματος, τα αποδεικτικά μέσα από τα οποία το Δικαστήριο συνήγαγε τα περιστατικά που εκτέθηκαν και κατέληξε στην καταδικαστική κρίση του, χωρίς να παρίσταται αναγκαία, κατά νόμο, η αναλυτική παράθεσή τους ή η αναφορά του τι προκύπτει ξεχωριστά από το καθένα, καθώς και η συγκριτική στάθμιση, αξιολογική συσχέτιση και ανάλογη δικαιοδοτική εκτίμηση τους. Όπως δε προκύπτει από την αιτιολογία και ιδίως τη συλλογιστική του σκεπτικού που μαζί με το διατακτικό συνθέτουν την αιτιολογία της απόφασης προσδιορίζεται με την προσήκουσα αιτιολογική επάρκεια και η υποκείμενη δόλια προς τούτο προαίρεση των κατηγορουμένων, δεδομένου ότι η αναλήθεια των όσων ο πρώτος, μετά από πρόκληση της απόφασής του από το δεύτερο των αναιρεσειόντων, διέλαβε στην επίμαχη κατάθεσή του στηρίζεται σε προσωπική του πεποίθηση και δεν απαιτείται η παράθεση άλλων περιστατικών για την κατάδειξη της εκ μέρους αυτού επίγνωσης της αναλήθειας των όσων ενόρκως κατέθεσε. Επίσης με την απαιτούμενη αιτιολογία προσδιορίζονται τόσο ο

τρόπος και τα μέσα και δη αυτά της φορτικότητας, της πειθούς και των παραινήσεων με τα οποία ο δεύτερος και πατέρας του πρώτου των αναιρεσειόντων προκάλεσε στον τελευταίο την απόφαση να τελέσει τη διωκόμενη ως άνω αξιόποινη πράξη όσο και η υποκείμενη προς τούτο δόλια προαίρεσή του άμεσα συναπτόμενη με την αίσια για τον ίδιο έκβαση της δίκης ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Τριπόλεως στην οποία ήταν κατηγορούμενος για την αξιόποινη πράξη της πλαστογραφίας, αποβλέποντας προφανώς με την άνω άδικη πράξη του, στην αθώωσή του. Όλα δε όσα αντίθετα ισχυρίζονται οι αναιρεσειόντες με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως από το άρθρο 510 παρ 1 στοιχ Δ' ΚΠΔ με τον οποίο αποδίδεται στην προσβαλλομένη η έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας είναι αβάσιμα και ως εκ τούτου αβάσιμος είναι και ο λόγος αναιρέσεως ο οποίος πρέπει να απορριφθεί. Μετά ταύτα, και μη υπάρχοντος ετέρου λόγου προς έρευνα πρέπει να απορριφθεί η αναίρεση στο σύνολο της και να καταδικασθούν οι αναιρεσειόντες στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 583 παρ 1 ΚΠΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 11-4-2014 (υπ' αριθ. πρωτ. 2616/2014) ενώπιον του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου αίτηση του Θ. Π. του Π. και Π. Π. του Κ. για αναίρεση της υπ' αριθ. 167/2014 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου (Πλημ/των) Ναυπλίου. Και

Καταδικάζει κάθε αναιρεσειόντα στα δικαστικά έξοδα, εκ διακοσίων πενήντα (250) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 2 Δεκεμβρίου 2014. Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 13 Ιανουαρίου 2015.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ